

INGEZONDEN.

De redactie behoudt zich voor ter bevordering van spoedige plaatsing der stukken zoo noodig eenige bekorting aan te brengen.

VERKLARINGEN BETREFFENDE GESCHIKTHEID VOOR SPORT.

Op blz. 2828 van het *Tijdschrift* van 13 Juni wordt namens het H. B. onder de aandacht der leden gebracht, dat het ongewenscht is, dat door de huisartsen verklaringen van geschiktheid voor een bepaalden tak van sport, ten behoeve hunner eigen patiënten worden afgegeven. Het H. B. beroept zich hierbij op de ons opgelegde geheimhouding.

M.i. is dit standpunt niet alleen onjuist, doch zelfs gedeeltelijk averechtsch.

Onjuist, wat betreft den socialen kant van de zaak, averechtsch, wat betreft den medischen,

Er is een groot verschil in het afgeven van een verklaring over gezondheid, ziekte of validiteit, ten behoeve van een werkgever of a.s. werkgever, waardoor deze beoogt zich voor geldelijk nadeel te vrijwaren, of het geven van een toestemming tot het beoefenen van een bepaalden tak van sport — want iets anders wordt ons bij de zoogenaamde sportverklaring eigenlijk niet gevraagd — aan onzen patiënt, voor diens bestwil. Dat met het afgeven van een dergelijke verklaring de ons opgelegde geheimhouding zou worden geschonden, kan ik niet inzien.

Tot zoover de sociale zijde van het vraagstuk. Nu wat betreft de medische. Wie is beter geschikt tot het verstrekken van de bedoelde verklaring dan de huisarts, die zijn patiënt kent, die weet, welke ziekten hij heeft gehad en hoe hij reageert op groote inspanning, op invloeden van weer en wind. En, vindt hij zich c.q. onbevoegd tot het beoordeelen van datgene, wat in een bepaalden tak van sport wordt vereischt en gevergd, dan late hij zich voorlichten, of hij zendt zijn patiënt naar den sportarts, met de bereidverklaring, dezen — zooals hij dit iederen specialist zou doen — met toestemming van den patiënt (resp. van diens ouders) in te lichten.

De huisarts is, en blijve, de aangewezen man tot het afgeven van sporttoestemmingen.

's-Gravenhage, 15 Juni 1936.

J. HANKES DRIELSMA.

HYPOGLYCAEMIE.

Naar aanleiding van het in dit *Tijdschrift* van 13 Juni 1936 verschenen artikel: E. JANSSEN, Hypoglycaemie in de practijk van allen dag bij schijnbaar gezonde personen, moge het volgende worden opgemerkt.

Het is mij niet duidelijk, waarop bij JANTJE X. de diagnose „hypoglycaemie” berust. Want ook wanneer men op grond van bepaalde klachten en verschijnselen *denkt* aan de mogelijkheid eener spontane hypoglycaemie, zal men toch nooit een te laag bloedsuikergehalte als de onmiskenbare oorzaak dier verschijnselen mogen aannemen, zonder ten minste één keer dat bloedsuikergehalte te hebben bepaald. Liever nog zal men deze bepaling bij den van spontane hypoglycaemie verdachten patiënt herhaaldelijk doen, teneinde na te gaan of er een belangrijk verschil is tusschen het bloedsuikergehalte tijdens en buiten „een aanval”.

Bij de beschrijving van JANTJE X. mis ik een opgave der bloedsuikergehalten, welke voor de gestelde diagnose den onafwijsbaren eisch voorstellen en door welker weglating m.i. de mededeeling van dit geval geen beteekenis heeft voor het vraagstuk der spontane hypoglycaemie en het artikel niet beantwoordt aan hetgeen het opschrift ervan deed verwachten.

Persoonlijk deed ik vaak bloedsuikerbepalingen bij menschen, wier klachten in ieder opzicht deden denken aan spontane hypoglycaemie, doch kon tot dusverre mijn vermoeden nooit bevestigd zien, waaruit ik de gevolgtrekking meen te mogen maken, dat spontane hypoglycaemie zéér zelden voorkomt.

Verlaging van het bloedsuikergehalte door zoogen is bekend: Reeds vóór dit